

[Elsø-Merete Ross.]

lighed, har en sådan vægt, at modhensynet må vige, så alligevel foreslog, at man venter med at indføre almindelig offentlighed, indtil man gennem partsoffentlighed har indhøstet visse erfaringer, som så kan bruges, når og hvis man bestemmer sig for det næste skridt. Dette hvis, må jeg indrømme, tror jeg ikke det ærede medlem mente, men det havde jeg skrevet, inden jeg hørte det ærede medlems indlæg.

Jeg er ikke helt klar over, hvem der skal indhøste erfaringer om hvad. Man vil give borgerne større adgang til at følge med i deres egne sager under disses forløb. Vil man nu undersøge, hvor mange der vil benytte sig deraf, og deraf udlede noget om behovet, eller er det den anden vej rundt: at man vil vide, til hvor stor gene for forvaltningen denne ordning med partsoffentlighed er, før man går videre?

Da repræsentanten for mit parti tilhørte mindretallet, kan jeg kun være tilfreds med i fremsættelsestalen til det foreliggende lovforslag at se, at den højtærede minister ikke mener, at et forslag om almindelig offentlighed skal afskrives, men fortsat fortjener overvejelse. Jeg forstår, at det vil blive tilfældet i samarbejdet med de øvrige nordiske lande.

I Aftenberlingen fra i går skrev universitetsadjunkt Ole Krarup en kronik om forslaget om partsoffentlighed. Heri siger han, at der næppe er tvivl om, at de fleste folketingsmedlemmer på forhånd vil føle sig overbevist om forslagets fortræffelighed, bl. a. fordi der foreligger en tyk betænkning, og fordi der er foregået et kommissionsarbejde igennem 7 år. Jeg hører til dem, Ole Krarup taler om, som syntes, at lovforslaget og betænkningen var nok til, at jeg trygt kunne sige ja til forslaget. Men den artikel om offentlighedskommissionens betænkning, som Ole Krarup har skrevet i Ugeskrift for Retsvæsen, og som er kommet i særtryk her i februar 1964, har gjort mig opmærksom på problemer, som jeg som lægmand ellers ikke ville have fundet frem til. Det gælder f. eks. spørgsmålet om, hvorvidt et særligt klageorgan eller en særlig nævnsordning er ønskelig. Jeg vil henstille til ministeren, at hele udvalget får dette særtryk, og at vi, hvis der findes andre juridiske artikler, der behandler spørgs-

målet om partsoffentlighed, så også får dem. Det er nemlig et rent tilfælde, at en socialdemokratisk professor har gjort mig opmærksom på Krarups artikel.

Jeg kan ikke bebrejde ministeren, at han ikke forsyner ordførerne med argumenter for og imod sine lovforslag, det er jo ikke kutyme, men faktisk ville det tiltale mig ganske overordentlig meget, hvis ministeren kunne tænke sig at gøre det, eller hvis man her i folketinget havde et organ, der kunne forsyne medlemmer med litteratur og artikler om emnet. Det, som vi dog gerne skulle nå frem til, var at se alt, hvad der taler for og imod et lovforslag, og ærlig talt ikke falde for fristelsen til at tro, at fordi en minister kommer med et lovforslag, og der foreligger en kommissionsbetænkning, så er den hellige grav vel forvaret. Jeg ville i og for sig ønske, at ministeren ville gøre sig det til regel at forsyne os med de modargumenter, som er fremsat, så man kom ind i en større saglig diskussion inden første behandling. Jeg har naturligvis nu muligheden for i udvalget at lade mig belære om forskellige ting, men det er altid lidt ubehageligt, at man ved første behandling måske lidt for ivrigt går ind for noget, som det så viser sig, når man får tilstrækkelige argumenter, at man i og for sig slet ikke ville være hoppet på. Jeg synes, det må være i folketingets egen interesse, at alle ordførere er velforsynet med materiale inden første behandling.

Nu kunne man sige, at det må være medlemmernes egen opgave. Det er meget nemt for de partier, som har ordførere, der er jurister, men for de partier, som ikke har jurister som ordførere, er det faktisk slet ikke så nemt, og hvis man rent teoretisk tænkte sig den mulighed, at der overhovedet ikke var noget parti her i folketinget, som blandt sine medlemmer havde en jurist, så måtte det, synes jeg, være en opgave for den minister, der fremsætter et juridisk forslag, at oplyse netop disse modargumenter. Nu er vi kun 3 partier, som ikke har jurister blandt vore medlemmer. Jeg vil virkelig appellere om, at man ligesom hjælper os til at kritisere og endevende de lovforslag, som ministeren forelægger os, således at vi måske kan komme med sagligere argumenter, end vi ellers ville kunne gøre.

Jeg vil tilsige mit partis velvillige be-